

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Marie Turkové a JUDr. Petra Průchy v právní věci **žalobkyně N. T. N. B.**, zast. JUDr. Petrem Práglem, advokátem, advokátní kanceláře v Ústí nad Labem, Dlouhá č. 5, proti žalovanému Ministerstvu vnitra, se sídlem 170 34 Praha 7, Nad Štolou 3, poštovní přihrádka 21/OAM, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 30. 5. 2003 č. j. 59 Az 51/2003-35, a o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

takto:

I. Kasační stížnost se **zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Rozhodnutím ze dne 26. 3. 2002 č. j. OAM-6641/VL-07-P16-2001 zastavil žalovaný řízení o udělení azylu podle § 25 písm. d) zákona o azylu. V odůvodnění rozhodnutí citoval ustanovení § 23 odst. 2 a § 25 písm. d) zákona o azylu a konstatoval, že žalobkyni řádně vyrozuměl o tom, aby se ve dnech 28. 2. a 22. 3. 2002 dostavila k pohovoru za účelem objasnění důvodů své žádosti. Žalobkyně se však opakovaně bez řádné omluvy k pohovoru nedostavila. Žalovaný uvedl, že stav spisového materiálu neumožňuje správnímu orgánu ve věci rozhodnout. Dospěl poté k závěru, že byly splněny obě podmínky ustanovení § 25 písm. d) zákona o azylu a řízení zastavil.

Podáním ze dne 13. 4. 2002 napadla žalobkyně rozhodnutí v celém rozsahu pro nezákonnost. Tvrdila, že bylo porušeno ustanovení § 3 odst. 4, § 32 odst. 1 a § 46 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení, neboť při posuzování jejího návrhu nebyl zjištěn přesně a úplně skutečný stav věci a učiněná zjištění nedostačovala ke správnému posouzení věci. Namítala, že žalovaný neopatřil úplné doklady pro rozhodnutí, tím došlo opět k porušení ustanovení § 32 odst. 1 a dále § 34 odst. 1 zákona č. 71/1967 Sb. a provedené důkazy zhodnotil nesprávně, čímž porušil § 34 odst. 5 tohoto zákona. V příloze opravného prostředku upřesnila, že se dvakrát nedostavila k pohovoru pro objektivní důvody, které nemohla ovlivnit. Poprvé obdržela předvolání k pohovoru dne 28. 2. 2002, z důvodu nemoci však přijít nemohla. Na důkaz svého tvrzení přiložila legitimaci práce neschopného pojištěnce vystavenou lékařem. Podruhé kvůli přestěhování na novou adresu výzvu nedostala. S omluvou za své pochybení z důvodů výše popsaných žalobkyně navrhla zrušení rozhodnutí a vrácení věci k dalšímu projednání za účelem opětovného posouzení její žádosti na zahájení řízení o udělení azylu.

Krajský soud v Plzni rozsudkem ze dne 30. 5. 2003 č. j. 59 Az 51/2003-35 žalobu zamítl a rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. Ve svém rozhodnutí vycházel z obsahu správního spisu a dospěl k závěru, že byly splněny podmínky pro zastavení řízení o udělení azylu podle § 25 písm. d) zákona o azylu. Žalobkyně se dvakrát bez vážného důvodu a bez omluvy, ačkoliv byla v obou případech řádně předvolána k pohovoru o své žádosti o azyl, nedostavila. Jen na podkladě návrhu na zahájení řízení žalovaný nemohl meritorně o věci rozhodnout, neboť pohovor za účelem spolehlivého zjištění skutečného stavu věci se žadatelem je obligatorním podkladem pro rozhodnutí o žádosti. Krajský soud v Plzni proto uzavřel, že napadené rozhodnutí netrpí nezákonností a žaloba není důvodná. Podle § 78 odst. 7 s. ř. s. proto žalobu zamítl.

Proti tomuto rozsudku podala včas žalobkyně (dále jen stěžovatelka) kasační stížnost. V kasační stížnosti uvedla, že napadený rozsudek považuje za nezákonný, přičemž nezákonnost spatřovala v nesprávném právním posouzení a v nepřezkoumatelnosti rozsudku. Vyslovila přesvědčení, že napadené rozhodnutí správního orgánu je ve svém důsledku nespravedlivé, když tvrdila, že v době, kdy se měla dostavit k pohovoru, jí v tom bránil nepříznivý zdravotní stav a doložila tuto skutečnost dokladem lékaře o pracovní neschopnosti. Nedomnívá se proto, že byla splněna podmínka opakovaného nedostavení se, zvlášť když řádně neovládá český jazyk a z tohoto pohledu má ztížené postavení. Připomněla, že soud názor správního orgánu bez dalšího převzal, aniž o tom provedl jakýkoliv důkaz. Stěžovatelka dále požádala o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, přičemž žádost odůvodnila tím, že žije v ČR spořádaným životem, za dobu pobytu na území ČR nebyla trestána a zcela si zde stabilizovala své osobní poměry. Českou republiku považuje za svůj domov a v případě nevyhovění této žádosti by se nepochybně dostala do mimořádně tíživé situace. Navrhovala, aby byl kasační stížnosti přiznán odkladný účinek a dále, aby napadený rozsudek krajského soudu byl zrušen a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř.s., vázán rozsahem a důvody, které stěžovatelka uplatnila ve své kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

Stěžovatelka považuje rozsudek krajského soudu za nezákonný, když nezákonnost spatřuje jak v nesprávném právním posouzení, tak i v jeho nepřezkoumatelnosti.

Nesprávné právní posouzení věci spočívá buď v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je aplikován nesprávný právní závěr, popř. je sice aplikován správný právní názor, ale tento je nesprávně vyložen. Podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. lze podat kasační stížnost z důvodu nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popř. v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé.

Taková pochybení Nejvyšší správní soud v napadeném rozsudku Krajského soudu v Plzni neshledal. Krajský soud ve svém rozhodnutí vycházel z obsahu ustanovení § 23 a 25d zákona o azylu a z hlediska obsahu těchto ustanovení posuzoval námitky stěžovatelky spočívající v tvrzení, že její absenci při pohovorech způsobily objektivní a stěžovatelkou neovlivnitelné důvody, konkrétně v prvním případě dne 28. 2. 2002 nemoc a v druhém případě její přestěhování, pro které jí výzva nebyla doručena. Konstatoval, že z pohledu § 25 písm. d) zákona o azylu, o které žalovaný rozhodnutí opřel, stěžovatelka zpochybňovala závěr, že jí žalovaný řádně o pohovoru vyrozuměl a ona se opakovaně bez vážného důvodu k pohovoru nedostavila, nebo-li splnění zákonných předpokladů nezbytných pro zastavení řízení podle výše uvedeného ustanovení. Krajský soud vycházel ze zjištění učiněných ze správního spisu, z něhož bylo nepochybné, že obě výzvy k pohovoru byly zaslány na jméno stěžovatelky a na adresu Ž. 123, T., tedy do místa, ve kterém v uvedeném časovém období měla na území ČR hlášený pobyt (souhlas se změnou místa hlášeného pobytu udělilo ministerstvo až 22. 3. 2002), a byly určeny do vlastních rukou stěžovatelky. Oba doklady o doručení zásilek, tj. adresátem podepsané doručenky, dodací pošta v P. vrátila žalovanému správnímu orgánu s tím, že k převzetí v pořadí první, na pohovor dne 28. 2. 2002, došlo 11. 2. téhož roku a druhé, na pohovor 22. 3. 2002, dne 7. 3. 2002. V obou případech termín pohovoru stěžovatelka seznala s dostatečnou časovou rezervou nezbytnou pro přepravu z místa hlášeného pobytu (Ž., okres T.) do místa konání pohovoru (Č. Ú.). Krajský soud konstatoval, že pro učinění závěru o řádném předvolání proto žalovaný podklady měl a při jejich hodnocení nepochybil.

Doručenka dokumentující převzetí výzvy k dostavení se k pohovoru dne 22. 3. 2002 podepsaná dne 7. 3. téhož roku pak vyvrací námitku stěžovatelky, že se o výzvě z důvodu přestěhování nedozvěděla a o objektivní překážce, která bránila její účasti na druhém pohovoru. Pravost podpisu na doručence stěžovatelka nezpochybňovala, ačkoliv existenci podpisu mohla dovodit z vyjádření žalovaného, které jí soud doručil 31. 3. 2003. Krajský soud dále konstatoval, že součástí spisu jsou dva úřední záznamy vyhotovené žalovaným dne 28. 2. a 22. 3. 2002 o tom, že se stěžovatelka bez sdělení důvodu k pohovoru nedostavila, což ostatně sama v žalobě potvrdila. S ohledem na obsah spisu tedy je podložen i další dílčí závěr žalovaného, že se žalobkyně k pohovoru opakovaně, tj. více než 1x nedostavila a naplněn zákonný požadavek § 25 písm.d) zákona o azylu. Nejvyšší správní soud pak dále souhlasí se závěrem krajského soudu, že byla prokázána i legální podmínka neúčasti žalobkyně u pohovoru bez vážného důvodu. Spis žalovaného neobsahuje žádné podání žalobkyně, které by svým obsahem bylo vysvětlením důvodu, pro který svoji povinnost plynoucí jí z § 23 odst. 2 zákona o azylu nesplnila. Správnímu orgánu nepochybně nelze vytýkat postup odporující ustanovení § 32 odst. 1 správního řádu, tj. vadu řízení, nepřihlédl-li ke skutečnostem jemu neznámým, které s ohledem na svou povahu mohl uvést jen účastník řízení. Sdělení důvodu neúčasti na pohovoru takovou skutečností bezesporu je. Že se pohovoru nemohla

zúčastnit z důvodu pracovní neschopnosti, uvedla stěžovatelka prvně až v žalobě a své tvrzení prokazovala dokladem o pracovní neschopnosti. Proto i při předpokladu, že by tento důvod nedostavení se k pohovoru byl uznán za vážný, nemohl soud dospět k závěru, že rozhodnutí žalovaného o zastavení řízení je pro rozpor s § 32 odst. 1 správního řádu nezákonné. Soud je totiž povinen při přezkumu napadeného rozhodnutí vycházet ze skutkového stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Soud proto uzavřel, že z tohoto důvodu námitka stěžovatelky neobstojí.

K námitce stěžovatelky, že v době kdy se měla dostavit k pohovoru, jí v tom bránil nepříznivý zdravotní stav a doložila tuto skutečnost dokladem lékaře o pracovní neschopnosti, třeba uvést jak již uvedl Krajský soud v Plzni, že pracovní neschopnost by byla jistě důvodem, který by byl uznán za vážný, avšak tuto skutečnost žalobkyně uvedla poprvé až v žalobě, kdy rovněž přiložila doklad o pracovní neschopnosti vystavený dne 1. 3. 2003 a osvědčující, že stěžovatelka je v pracovní neschopnosti od 28. 2. 2003. Při respektování zásady uvedené v ustanovení § 75 odst. 1 s. ř. s., podle níž při přezkoumání rozhodnutí vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, nelze k této dodatečné omluvě stěžovatelky přihlédnout a správnímu orgánu vytýkat postup odporující § 32 odst. 1 s. ř. s., a to i se zřetelem k tomu, že stěžovatelka řádně neovládá český jazyk a má z tohoto pohledu ztížené postavení. K tomu nutno dodat, že stěžovatelka měla ode dne doručení předvolání k pohovoru v obou případech dostatečnou časovou rezervu k přípravě k pohovoru a podle obsahu správního spisu jí byly obě výzvy k předvolání k pohovoru učiněny ve vietnamském jazyce. Na základě výše uvedeného nelze tedy než uzavřít, že stěžovatelka se k pohovoru bez omluvy nedostavila opakovaně, tj. více než 1x. Rovněž nemůže obstát námitka stěžovatelky, že soud názor správního orgánu bez dalšího převzal, aniž o tom provedl jakýkoliv důkaz. V podání ze dne 2. 4. 2003, které došlo Krajskému soudu v Plzni dne 4. 4. 2003, stěžovatelka výslovně uvedla, že souhlasí, aby vyřízení věci proběhlo bez nařízení jednání. Rovněž ze strany žalovaného správního orgánu byly splněny podmínky pro postup soudu podle § 51 odst. 1 s. ř. s., podle něhož soud může rozhodnout o věci samé bez jednání, jestliže to účastníci shodně navrhli nebo s tím souhlasí. Má se za to, že souhlas je udělen také tehdy, nevyjádří-li účastník do dvou týdnů od doručení výzvy předsedy senátu svůj nesouhlas s takovým projednáním věci; o tom musí být ve výzvě poučen. V této souvislosti nutno dodat, že krajský soud vycházel z obsahu správního spisu, v odůvodnění napadeného rozsudku zcela jasně a zřetelně uvedl, ze kterých skutkových zjištění rozhodných pro posouzení věci vycházel a vyslovený právní názor srozumitelným a přesvědčivým způsobem odůvodnil. Nejvyšší správní soud tedy dospěl k závěru, že důvody uvedené v kasační stížnosti, v nichž stěžovatelka namítá nezákonnost rozsudku Krajského soudu v Plzni, spočívající v nesprávném právním posouzení a jeho nepřezkoumatelnosti, nebyly shledány, a proto kasační stížnost zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Za této procesní situace, kdy Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti rozhodl neprodleně po jejím obdržení a po nezbytném poučení účastníků řízení o složení senátu, se z důvodu nadbytečnosti již samostatně nezabýval návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Protože žalovaný žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné jemu vzniklé náklady ze spisu nezjistil a stěžovatelka ve věci úspěšná nebyla, rozhodl tak, že žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku nejsou přípustné opravné prostředky.

V Brně dne 31. 10. 2003

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu